

Kredsje, en i Kjøbenhavn og en i Aarhus Amt. Nu var det gennemsnitlige Forhold 19,612. Efter Regeringsforslaget vilde det blive et Par Hundrede over 18,000, efter Mindretallets jo saa meget mindre. I øvrigt anerkendte man de Grundføtninger, som laa til Grund for Forslaget nemlig:

1) at § 32 giver en Regel ikke alene for det Forhold, hvori Valgkredsene's Antal skal staa til Folkemængden, men ogsaa for Størrelsen af de enkelte Valgkredsje.

2) at imidlertid denne Grundlovens Regel hverken efter sin Ordlyd eller efter Forholdene's Natur kan opfattes som en skarpt begrænset Forfrist, men maa betragtes som saa elastisk, at forskellige Afvigelser til enhver Tid maa kunne tilstedes inden for passende Grænser, ogsaa i det Øjeblik, da ny Kredsje oprettes.

3) at det næppe kan anses for ønskeligt, at Folketinget modtager en betydelig Forøgelse,

4) at man ikke desmindre nu, da simpelt Retfærdighedshensyn kræver, at der enten maa foretages en Forandring i § 32 eller en forholdsvis ret betydelig Udvidelse, bør af forskellige Grunde vælge det sidste, idet man dog samtidig vaager over, at Udvidelsen udføres saaledes, at der saa lidt som muligt fremkaldes nogen Forstyrrelse i den tilvante Valgkredsordning.

Over for Modstanden fra andre Udvalgsmedlemmer fandt man sig dog foranlediget til subsidiært at fremsætte et nyt udarbejdet Forslag, hvorefter der blev 123 Kredsje idet man udtalte, at „naar de forskellige politiske Opfattelser ikke kunne, under en noget videre Fortolkning af Grundlovens Ord, enes om, hvad der er billigt og hensigtsmæssigt og samtidig saavel upartisk som grundlovmæssigt tilstedeligt, er der kun et at gøre: alle maa bøje sig for Grundlovens utvivlsomme Bud og med Opgivelse af særlige Ønsker slutte sig til en Gennemførelse af, hvad den udtrykkelig henviser til.“

Det andet større Mindretal (Albertsen, Udvalgenes Betænkninger.

S. Andersen, Buss, Jaaborg, S. Pedersen) kan ikke erkende, at § 32 opfyldes enten ved Regeringens eller Mindretallets Forslag. Dersom man finder det ønskeligt at gaa bort fra det bestaaende, maa man gøre Stridtet fuldt ud, saaledes at man maa kunne antage, at en længere Tid atter kan gaa, inden Forholdene blive saa forrykkede, at der paa ny maa foretages Omdannelser. Der skulde nu være 124, og man foreslog derfor 127 og havde udarbejdet et Forslag der gik ud derpaa.

Det 3dje Mindretal Bajer vilde enten have en Grundlovsforandring der fastslog et bestemt Antal eller en Forøgelse til 124 Kredsje.

Det 4de (Hørup og P. Pedersen) anser ikke en gennemgaaende Forøgelse for paatrængende og finder heller ikke i Grundloven noget tvingende Motiv til en saadan Forøgelse. En almindelig Omdeling, for at opnaa en større matematisk Nøjagtighed i de enkelte Kredsjes indbyrdes Valgforhold, kan man ikke afvinde nogen politisk Interesse, medens man ikke er blind for de følelige Ulemper derved.

Det 5te (Høgsbro) vilde have 132 Kredsje, „men efter at Forsøget paa at gaa frem i det af Udvalget i 1874 anviste Spor har maattet opgives“, slutter han sig subsidiært til det andet Mindretal, Albertsen osv.

Betænkningen blev afgiven den 20de April, og da Tinget blev opløst 7de Maj fik det ikke Vejlighed til at beslutte i Sagen.

Indenrigsministeren fremlagde derfor 30te November 1881 Forslaget paa ny; men det blev straks henvist til et Udvalg, efter at Berg, som var eneste Taler, havde udtalt sig saaledes: „Jeg agter ikke at udtale mig videre om dette Spørgsmaal. Det vil vel sagtens paa sædvanlig Maade blive meget omhyggelig bearbejdet, og jeg vil ønske det Udvalg, som formodentlig vil blive nedsat, til Lykke med at de kan benytte de store Forarbejder vedrørende samme, som ere til Stede fra tidligere Aar, for at de muligt vil kunne faa denne Sag omtrent lige saa vidt frem i Aar, som de, hidtil er